

LBRIS

We know
books

Ana Rotea

ULTIMA POVESTE

I
SPIONUL
ARMATEI

CUPRINS

1. L-a trezit treptat mâncărirea...	7
2. Povestea aşază lucrurile la locul lor...	28
3. Minunata hârtie de scris căpăta tot felul de nuanțe...	46
4. Ziua petrecută în apă fusese destul de bună...	62
5. Caii puteau trece munții...	78
6. Iată...	96
7. Bogdu nu mai trebuia să poarte bandajul...	111
8. Celui roşcat îi rămăsese gura prea mare...	127
9. Stingherele, așa le spuneau...	144
10. Prima oară când deranja...	161
11. Pe drum, întâlne copii...	180
12. Când simți că primele două vârfuri ale stelei s-au oprit...	196
13. Tăie cu dinții o pieleță...	213
14. Din câțiva pași urieșești, ajunse...	230
15. Privea în gol...	247
16. Zărind moara printre copaci...	263
17. Doi dintre ei mergeau împăcați spre nicăieri...	283
18. Aşadar aceasta era casa ori, mai degrabă, fortăreața de lemn a Dalianului...	299
19. Palmele îi amortiseră de tot...	316
20. Când aprinse focul în marginea pădurii...	336
21. Ferecată fie gura ei să nu țipe...	352

CUPRINS

1. L-a trezit treptat mâncărirea...	7
2. Povestea așază lucrurile la locul lor...	28
3. Minunata hârtie de scris căpăta tot felul de nuanțe...	46
4. Ziua petrecută în apă fusese destul de bună...	62
5. Caii puteau trece munții...	78
6. Iată...	96
7. Bogdu nu mai trebuia să poarte bandajul...	111
8. Celui roșcat îi rămăsese gura prea mare...	127
9. Stingherele, așa le spuneau...	144
10. Prima oară când deranja...	161
11. Pe drum, întâlni copii...	180
12. Când simți că primele două vârfuri ale stelei s-au oprit...	196
13. Tăie cu dinții o pieleță...	213
14. Din câțiva pași urieșești, ajunse...	230
15. Privea în gol...	247
16. Zărind moara printre copaci...	263
17. Doi dintre ei mergeau împăcați spre nicăieri...	283
18. Așadar aceasta era casa ori, mai degrabă, fortăreața de lemn a Dalianului...	299
19. Palmele îi amortiseră de tot...	316
20. Când aprinse focul în marginea pădurii...	336
21. Ferecată fie gura ei să nu țipe...	352

22. Sucind capul păsării, pentru a-i privi pe rând
în ochi..... 370
23. Urcând spre căsuța cea stingheră, cei doi își
vorbeau tot mai puțin..... 387
24. Al doilea alunecă pe sub crengile..... 403
25. Lecția începuse de mult..... 420
26. Lacrimile mele-ploaie te plouă... 437
27. Somnul de noapte aducea alinare... 454
28. În vis, stătea lângă cele două trupuri goale... 474
29. Cunoașterea dobândită va lucra în folosul tău.... 496
30. Dincolo de pădure, un singur Erou mai aștepta... 515

L-A TREZIT TREPTAT MÂNCĂRIMEA...

L-a trezit treptat mâncărimea. Odată conștient de un neajuns, de o nevoie a trupului – cum era, de data aceasta, mâncărimea ochilor – nu mai era chip să adoarmă la loc. O lumină nesigură trecea prin foile unsuroase ce acopereau fereastra, lămurindu-l că era dimineață devreme, că nu dormise mult și că nu se odihniise bine, iar pentru toate aceste motive, Afa oftă neîmpăcat. Clipi să-și liniștească săcâitoarea senzație. Se abținea să-și frece ochii până nu-și spăla mai întâi mâinile în curățenia cărora nu se încredea, căci știa bine ce făcuse cu ele înainte să adoarmă. Descoperi că mai aprigă decât cea a ochilor era o mâncărime de pe coapsa stângă. De aceasta din urmă se ocupă pe îndelete, ridicându-și cămașa de noapte și folosindu-și direct pe piele unghiile pe care le purta lungi, ca pe niște podoabe cu utilitate ocazională. Mai scărpinându-se, mai căscând, începu să pună grinzilor de lemn din tavan obișnuitele întrebări care-i preocupau mintea în momentele de trezie.

— Ceva ce nu se refuză ochilor, nu se refuză nici mâinilor... Totuși, de ce nu pot prinde culoarea cu care soarele face ziua și cu care mă înconjoară? Galbenul din flăcări – cum fac să-l culeg?

Cu o zi în urmă, ceruse cea mai curată încăpere a hanului. *Să fie clar*, spusese el hangiului, *dacă voi dormi în praf și în așternuturi vechi, nu voi mai putea respira bine până la vară; o singură ploșniță de se află în patul meu, mă va umple de răni aproape nevindecabile, iar dacă un bolnav a trecut, chiar și cu multe zile în urmă, prin încăperea în care mă pui la somn, voi ieși de acolo purtându-i boala, oricare ar fi fost ea, într-o formă mult mai urâtă și mai grea, căci*

asa trup netrebnic port prin lume. Hangiul se cutremurase dinaintea pretențiosului oaspete, îl asigurase că va primi cea mai curată cameră, precum și că slugile care-l vor însoți la culcare aveau carnea tânără și firea veselă, fiind numai bune să-i îndepărteze grijile. Afa urma să se bucure, insistase omul, doar de slugi de curând angajate – de altfel, în ditamai hanul, nici nu se arătară alte slugi în afara celor câtorva promise de hangiu. Cu toate astea, Afa se trezise cu o senzație neclară de rău, care putea fi pusă pe seama mahmurelii, de n-ar fi fost și mâncărimile.

Dormise în încăperea pe care hangiul o numea cu mândrie *Camera cu sticlă*. Afa plătise generos pentru plăcerea unei camere cu sticlă în fereastră. Voia să vadă galbenul plâpând al lumânărilor lingând în noaptea de dezmăț suprafața transparentă din fereastră, ca și galbenul soarelui intrând în cameră, dimineața, prin aceeași sticlă. Zâmbi. Își aduse aminte ce-a mai râs când, ajuns în camera lăudată, a descoperit în loc de geam veșnicul pergament uns cu grăsime, iar într-un vas de lut pictat, pus la loc de cinstă pe o măsuță, câteva cioburi de sticlă opacă în baza cărora hangiul crescuse prețul încăperii.

– *Camera cu sticlă*, pufni Afa într-un mic râs și plesni cu palma unul dintre trupurile de care se trezise lipit, pentru a-l lua martor al păcălelii încă amuzante.

Poala Muntelui, hanul în care se afla, era un nume în mai mare măsură meritat decât cel al camerei: fusese ridicat la baza unuia dintre Munții Caloieni, la limita dintre domeniul muntos Dalian, spre care Afa se îndrepta, și domeniul Bair, de care trebuia să se despartă. Afa nu se grăbea prea tare să pășească în domeniul vecin, care începea abrupt și neprietenos, cu munți îmbrăcați într-o pădure înaltă și roșie. Când Poala Muntelui, după obiceiul tuturor locurilor de pierzanie, îi ținuse calea seara trecută, ivindu-se exact în momentul în care ezita să intre în munți, Afa descălecuse și se repezise-n curtea hanului, unde se lăsase grabnic în voia

obiceiurilor lui urâcioase de vorbărie și beție. Toată noaptea băuse un mereu ultim pahar, deplângând sobrietatea cu care va trebui să se prezinte daliienilor curând.

– Lasă că și acolo se bea, îl consolase Radu, uriașul lui însoțitor și servitor.

– Nu, nu ca-n Bair, domeniul dealurilor și-al viilor și-al bucuriei...

Iar acum, urgența dimineții nu era să se pornească spre Dalian, ci să bea un cu adevărat ultim pahar, care ar fi îmblânzit, știa el sigur, urmările beției din noaptea trecută. Și-și mai dorea să fie lăsat să zacă cu burta-n sus între întrebările lui, măcar până-n mijlocul zilei.

– Dacă din gheață tare se face apă, iar apa fiartă se poate ridica în aer ca răsuflarea, atunci și alte materii tari și devenite lichide, prin căldura focului... s-ar putea ridica, în cele din urmă? mormăi el.

Cineva călca apăsător de colo-colo în încăperea de deasupra, făcând să geamă grinzile de lemn sub care se afla *Camera cu sticlă*. Mișcarea urni o sumedenie de fire de praf, iar acestea coborâră prin lumina care lua tot mai mult în stăpânire locul. Afa privea în sus scărpinându-se și gândindu-se cum hangiul, care plătise pentru ridicarea zdravenei construcții de piatră și lemn, se zgârcise tocmai la geamul de la ferestre. După zgomotele de vas trântit și de clipocit de apă, cel de sus se spăla cu vrednicie. În rest, nicio mișcare și niciun zgomot în tot căsoiul.

Mîntea lui Afa hoinări prin amintiri, încercând să încropească o hartă aproximativă a hanului văzut doar pe timp de noapte și doar prin sticla colorată a paharului propriu – purta după sine, până-l spârgea, câte un pahar, fidel convingerii că și-n beție trebuia să-și arate situația de om avut și rafinat. Dar nu, nu avea nicio șansă să-și amintească în ce parte a hanului se afla.

Își aminti însă de Animal, de corpul mătăhălos rămas dincolo de ușa camerei, acolo unde horcăise și zgâriase toată

noaptea fără ca Afa să se îndure a-i deschide. *Oricum n-ar mai fi fost loc în pat*, gândi el numărând din ochi trupurile (unele plătite, altul – al lui – plătitor) care se îngrămădiseră sub plapumă. Animalul ar fi vrut să-i doarmă la picioare, după obicei, însă până și locul acela se ocupase de către una dintre tovarășele de petrecere.

– Asta lipsea, zise cu nemulțumire, simțind că trebuia să urineze cât mai curând.

Afa se zbatu înspre marginea patului și reuși să se salte dintre ceilalți. Se uită sub pat după o oală de noapte. Băutura se tulbură în el, de bună seamă, la schimbarea poziției, căci îi veni rău și se clătină pe picioarele moi. Drumul pe care îl avea de făcut călare prin Dalian, chiar și încetinit de urcușul și coborâșul culmilor de munte, va fi chinuitor din cauza lichidului aiuritor pe care-l turnase în nesimțire în el. Gâtul i se strâmtă pe interior la gândul legănatului pe spinarea calului, iar Afa înghiți cu greutate saliva acră care i se adunase brusc în gură.

– Oală, ceru el fără vlagă, dar nimeni nu sări să-i pună dinainte vreun vas.

Se prăbuși pe coate înapoi în pat și rămase neclintit, cu ochii strânși, până depăși momentul de greață. Când deschise iar ochii, văzu că aproape atingea cu fruntea un fund dezvelit. Nu era orice fund: i se lățea dinainte imaginea care atâta îl scârbise, dar care îl și ațâțase în timpul nopții.

Știind că nu avea cum să le fi văzut pe toate câte erau pe lume, Afa se credea, totuși, un bărbat greu de uimit. Însă jocurile la pielea goală cu slugile hangului îi prezentaseră o surpriză. Îndepărtându-l pe Radu, tânărul lui însoțitor, dintr-o femeie ale cărei chițaieli îl stârniseră (și acceptând, ca întotdeauna, că, trecând el în spatele femeii, nu-i va putea menține acesteia entuziasmul), Afa și ceilalți petrecăreți descoperiseră, contempleseră și răsaseră împreună de cornul de carne care se ițea deasupra găurii căscate a fundului servitoarei.

– Nu-mi pare rău de întâlnire, zise, zâmbind imaginii.

Ridică ușor un colț al plăpumii albe pentru a înveli fundul din despicătura căruia se gudura zorit cornul grăsuț, unică păticeică trează a trupului încremenit în somn. Afa nu-și amintea dacă folosise până la urmă gaura de sub corn, cea care rămăsese descurajant de lăbărțată după ce Radu cel mare o pătrunsese, dar desigur că mușcase cu poftă gogoloiul nefiresc de carne și salivase îndelung cu zbaterea lui de mic animal în gură.

Privirea îi alunecă peste așternuturi și se fixă, nedumerită, pe o zonă întunecată dintr-un colț de plapumă. Afa clipi de câteva ori și chiar fu pe punctul de a-și freca prețioșii lui ochi cu mâinile, uitând de găurile necurate în care își tot vârâse degetele peste noapte. Se târî strivind formele de relief din așternuturi, căutând un sens pentru ceea ce vedea. Putea fi o pată de vin sau de sânge, căci patul cel generos primise deopotrivă stropii roșii ai cânilor pline și ai intrărilor forțate în trupuri, dar atunci de ce pata se mișca și se adâncea? Nu era nici vin, nici sânge. Ce vedea el aducea a gură omenească, pe jumătate deschisă, mișcând de parcă urma să articuleze cuvinte prin buzele-i exagerate, roșii și mari. Afa se apropie și mai mult. Se apropie până înțelese.

Departa de a fi o pată inofensivă, forma aceea de gură era o rană a așternutului. O rană adevărată, vie, însângerată, pulsândă, care se căscase în așternutul gros ca într-o bucată de carne. Două ațe ale plăpumii spânzurau asemenea unor fâșii de piele între buzele voluptuoase și stăteau să se rupă și ele, permițând răni să se caște deplin.

Cu un icnet, Afa sări din pat și căută disperat pe jos. Valul calduț pornit din stomac i se opri scurt în gât, cât să-i învingă impulsul de a înghiți, îi arse apoi gura cu gustul lui teribil și se împrăștie parțial în oala care abia se lăsase dibuită parțial, pe podea. După ce nu mai avu nimic în stomac, Afa se dădu pas cu pas înapoi, îndepărtându-se de urâtele culori și mirosuri eliberate din el, până când nu mai

avu unde se retrage. Întoarse fruntea și și-o lipi de peretele încăperii, căutându-i răcoarea.

La ușă se pornise râcâiala ghearelor, refrenul ignorat din timpul nopții. Era Animalul. Acum înțelegea Afa de ce grozava creatură se ceruse înăuntru cu atâta insistență. Simțise murdăria ascunsă vederii, recunoscuse pericolul și l-ar fi anunțat prin scâncetele ei dinaintea așternutului, însă Afa, beat încă din sala de mese a hanului, nu o lăsase pe marea femelă să verifice încăperea, nenorocita de cameră cu nenorocita ei de sticlă. Cercetase el singur, neatent, încrezător, așternuturile străine în care abia aștepta să se lase trântit și călărit. Corpul lui gol atinsese fiecare buchiță a rufăriei bolnave și nu doar că atinsese, ci se și învelise, se adâncise, îngreunat de somn, în boală.

— Cât timp am zăcut în murdărie? Întrebă răgușit, cu ochii ațintiți pe gura gata să rupă fâșiile ce-i mai neaua buzele.

Nici nu conta cât, își răspunse în gând. Chiar un pic de ar fi stat pe marginea patului, tot ar fi luat pe trupul său firav, aflat mereu la discreția bolilor, ce avea așternutul ăla de dat. Își apucă cu două degete cămașa de noapte ce-i ajungea până la genunchi, o ridică. Coborî privirea spre locul care-l mânca de la trezire. Acolo, pe coapsă, o mică gură roșie se căsca de parcă ar fi respirat pe cont propriu, imitând agitația celei mari din pat. O rană-prunc, flămândă, în creștere, în carnea lui.

Afa smulse cu ambele mâini plapuma de pe pat. Printre cei pe care gestul său brusc îi trezise, descoperi alte guri, mai mari, mai mici, mai roșii sau mai palide, unele pulsând pe saltea, pe perne, altele sfâșiind sub ochii lui pielea unui șold sau fremătând pe cea a unui fost obraz frumos. Urlă cu scârbă, cu ciudă, speriindu-i pe toți. Gura cea mare, prima descoperită, se afla acum pe plapuma ținută de Afa și, de acolo, își țuguia buzele roșii spre el. Afa azvârli plapuma,

o îndepărtă cu piciorul. Ochii tovarășilor treji îl urmăreau căutând să înțeleagă tot acel zbucium.

Deschise ușa camerei și se aruncă în hol. Se împiedică de corpul din prag. Căzu rău, julindu-și tâmpla de piatra peretelui, se ridică împingându-și talpa în abdomenul moale și blănos al Animalului. Se repezi în zigzag prin holuri și încăperi până ieși din casă, lăsând schelălăitul Animalului în urmă. Strigă după ajutor în pustietatea curții și rupse cămașa de noapte de pe el. Se cercetă trăgându-se de piei și pipăindu-se prin cute, dar nu mai descoperi ceva nou pe trup. Scăpă o privire spre gurița care-i mânca îndârjită din coapsă. Cumva era mai mare deja?

— Tot ce-i viu trebuie să crească...

Își înfipse mâinile în păr și trase. Ce să facă, ce era de făcut?! Aerul dimineții îl îmbrățișa curat, rece, înviorător, dar totodată inutil împotriva problemei lui. Apa, veșnica curățitoare, ar fi fost de mai mare folos! Alergă la râul din apropiere, strângându-se în brațe de frig și de grijă. Sări în apă, urlă de cât de rece era, dar tot înaintă până când se acoperi până la piept. Pentru un timp, i se opri respirația. Puțina căldură a urinei eliberate dispăru iute din juru-i. Când se obișnuie cât de cât cu răceala, se lăsă acoperit cu totul de apă. Rămase sub apă cu ochii holbați. Ieși să respire doar când spaima de înec îi întrecu scârba de boală. Țopăi spre mal, ridicând la vedere coapsa rănită, dar nu, apa nu cususe la loc gurița. Reveni cu vaiete la apă adâncă.

Pe mal se porni un răs agitat. Era Animalul, care se ținuse după el. Îl privea țintă cu ochii ei inegali și nealiniați, își ținea pavilioanele zdrențuite ale urechilor întoarse spre râu. Necazul lui Afa nu mobilizase ajutoarele, dar se bucura, cel puțin, de toată atenția femelei.

— Unde sunteți, nemernicilor?

Plezni cu palmele apa râului și strigă până când apăru, cu mare spaimă și îmbrăcată complet, gazda cea ticăloasă.

După hangiu, se răspândiră pe mal toate slugile din casă, dintre care unele cu timide zâmbete complice către bărbatul din râu, indicând că petrecuseră noaptea împreună. Dar cele mai multe, cele care se ținuseră până atunci ascunse, aveau chipuri schimonosite de aceeași disperare pe care, înțelese tardiv Afa, o afișase hangiul întruna – erau cu toții o adunătură de hoituri găurite. Afa lătră comenzi care, repetate în mare grabă de către gazdă, risipiră în toate părțile oamenii adunați.

I-au fost aduse bucăți mari de săpun cu care se frecă îndelung. Oamenii hanului îl așteptară apoi să iasă, cu ștergere pe brațe și mai numeroși decât ar fi fost nevoie. I s-a făcut focul pe mal, ceea ce i-a dat lui Afa o idee mai bună decât aerul sau apa: la cererea lui, s-a purificat în flăcări lama unui cuțit.

— De metal să fie cuțitul, nu de piatră! răcnise el, supraveghindu-i pe nepricepuți din apă.

I-a fost adus Radu. Apropiindu-se, tânărul creștea deasupra celor adunați, își făcea loc măturând cu brațele slugile, călca lent și lăsa urme ale tălpilor lui pătrătoase în pământul umezit de rouă. Văzându-l pe Afa gol, și-a dat la rândul-i cămășoiul jos și a rămas așa pe mal, căutând pe chipul stăpânului alte comenzi nerostite. Afa zvâcni scurt din cap, iar Radu își ridică brațele deasupra capului și începu să se rotească pe loc. Curând arătă și celorlalți părțile-i din față. Dinspre slugile de pe mal se auziră sunete de uimire, iar Radu, în timp ce-i prezenta lui Afa pe rând tălpile, își plimbă peste oameni privirea cea grea pentru a descoperi pe cine impresionase goliciunea lui.

— Ei na, spuse el moale către fata ce-și acoperise gura. Că doar ne-am cunoscut bine.

Dârdâind în apă, Afa icni cu nerăbdare, iar Radu își reluă învârtitul. După ce îi cercetă atent trupul, Afa dădu din cap. Atunci Radu apucă o bucată de săpun și coborî fără grabă în râu, se cufundă cu totul. Nepăsarea cu care făcu asta

atrase noi exclamații. Radu își imită stăpânul, spălându-se apăsând pe tot corpul – nu era prima oară când încercau să scape astfel de o boală. Roșu, gemând, Afa se întoarse, iar Radu se apucă să-l frece pe spate.

Îndepărtarea mizeria proprie și sucurile corpurilor cu care se uniseră. Oamenii căscau pe mal în așteptare, în timp ce ei se tot spălau, Radu cu indiferență, iar Afa cu disperarea de a îndepărta pericolul nevăzut al gurilor ce nu mușcaseră încă. Mai că nu-și jupuiră pielea. Ieșiră împreună și înaintară unul într-altul direct spre foc, ferindu-se de cârpele oferite lor.

Radu luă cuțitul curățat prin foc, se lăsă pe vine. O vreme, stăpânul și sluga se priviră ștergându-și cu palma micile pâraie de apă ce li se scurgeau din păr pe fețe. Afa încercui cu un deget tremurător locul bolnav și țipă încă dinainte de a fi tăiat. Cuțitul îi străpunse adânc coapsa, trasă un cerc care se întoarse cu precizie în locul de pornire, iar la retragere scoase un dop de carne în centrul căruia se zbătea gurița dezrădăcinată. Radu înclină lama însângerată, și bucata decupată alunecă, dispăru în foc. Afa gemea sacadat.

Chemată, Animalul s-a apropiat. Cât timp Afa s-a holbat dârdâind în flăcări, Radu și-a trecut în răspăr mâinile prin toată blana femelei, sucind-o și răsucind-o, până când a dat mulțumit din cap: nicio rană. Apoi a fost rândul ei să-i adulmece din cap până în picioare, iar bărbații au încremenit, lăsându-se cercetați. Cuțitul putea fi refolosit pentru ceva ce scăpase vederii lor de oameni. Însă nu mai era nimic ce Animalul ar fi putut găsi, iar Afa ar fi fost dispus să i se taie sau să i se scoată...

Animalul grohăi brusc și sări, încercând să prindă capul lui Afa între fălci. Radu o apucă la timp de urechi și-o îmbrânci într-o parte. Animalul gemu, se repezi tot la Afa, iar atunci Radu o pocni cu forță peste bot. Amețită de lovitură, Animalul râse isteric și încercă un nou atac mai timid, dar pietrele cu care o întâmpină tânărul o puseră pe

fugă. Se ascunse și circulă prin tufișuri, unde fu auzită o vreme înecându-se de răs.

Radu pufni mulțumit cu ochii pe crenguțele mișcătoare, urmărind îndepărtarea Animalului.

— Banditule, îi spuse Afa. Cum de tu n-ai nimic?

Tânărul se mângâie pe piept, pe brațe, de parcă atunci descoperia și el că scăpase neatins de boala cea urâtă. Însă amândoi știau prea bine că urâciunile obișnuite ale trupurilor, ca și cele neobișnuite, nu se prea lipeau de Radu. Uriașul porni agale prin păduricea din apropiere. Cu o zi în urmă, înainte de a se arăta și el la han, ascunsese într-un tufiș geanta lor de piele cu marea parte a banilor și alte rezerve. Cu geanta în spate, căută apoi caii lăsați liberi în aceeași zonă. Calul pieptos pe care-l călărea tânărul, un uriaș între cai, mai scump decât orice alt cal cumpărat de Afa vreodată, fornăi în chip de salut și răscoli pământul negru în care i se înfundaseră copitele. Radu își prinse cu o mână bărbăția când le trecu cailor pe dinainte. Începu să scoată haine curate din geanta de piele. Se îmbracă fără grabă, alegându-i și lui Afa lucruri. Între timp, căuta din ochi caii de răni.

În mijlocul drumului care trecea pe lângă han, Afa aștepta, așa cum îl făcuse mama lui, fără niciun gest de a se acoperi, privind direct în soarele ce se întrema pe cer. Gândurile importante de la trezire zburaseră toate, iar Afa nu-și mai dorea să prindă culoarea soarelui în corpul vreunui metal, nu mai spera să evapore metale ca acestea să se coloreze cu lumină. Dispăruse fără urmă și tentația de a-și prelungi lenevitul la han. Se dorea dus din locul cel spurcat cât mai urgent. Când și când, refuza cu strigăte aspre să fie uscat sau îmbrăcat de oamenii hangiului.

— Să nu mă atingă nimeni! strigă el. Să nu vă apropiați, să nu-mi suflați vreunul în preajmă! Nici măcar cu privirea să nu mă atingeți! La ce vă tot holbați?

Pentru a face pe placul mândrosului oaspete, hangiul își goni cu îmbrânceli și înjurături oamenii. Curând, zelul îi fu răsplătit: Afa își coborî privirea din soare și-l fixă într-un fel care încuraja la vorbă. Atunci, hangiul se apropie cu genunchii îndoiți și cu mâinile împreunate.

— Dacă v-am greșit în vreun fel, să ne spuneți, ca să putem repara...

— Să repare, auzi la el, vrea să repare! strigă Afa. Ai idee ce-ai făcut aici, în locul asta?

— Înțeleptule Afa... ceva a venit peste noi, dar noi, proști fiind, nu știm bine ce și... nu am crezut că facem rău dacă te găzduim... Camera pe care ți-am dat-o era curată, iar slugile erau aproape noi, sănătoase...

— Cine v-a adus boala? Tu trebuie să știi asta. Ai observat, desigur, că, plecând un anumit om de la tine din gazdă, așternutul în care a dormit a rămas putred, urât mirositor, găurit.

— Oh! gemu hangiul și-și îndoi genunchii până deveni mai mic decât Afa.

— Ai urmărit cum, pat după pat, om după om, boala s-a întins în han. Ai tot văzut-o căscându-se prin haine, cearșafuri și carne, și, orice leacuri ai cumpărat și oricât ai curățat și aruncat, ai înțeles că n-ai scăpare...

— Dar am sperat, înțeleptule, încă sperăm să scăpăm!

— ... și, în loc să arzi tot și să te îneci cu ai tăi în râu, te-ai lăcomit la banii mei și m-ai găzduit! Dacă tot m-ai îmbolnăvit, răspunde-mi acum cinstit: cine a fost bolnavul care v-a adus boala?

— Cine?! se vaită hangiul. Nu, înțeleptule, n-a fost niciun bolnav care să ne urască atât de tare încât să doarmă într-un pat de-ale noastre, în loc să-și țină spurcăciunea într-un șanț!

— Atunci cum a apărut boala?

— Nu știu, nu cred, nu...

— Cum să nu știi? șopti furios Afa. Știi. Știi bine că boala asta pare... pedeapsa vreunei Mame! O Mamă a trecut pe aici și, de-ați supărat-o cu ceva, v-a schimbat sănătatea în boală.

— Oh, deci și tu știi... Știi cine ne-a îmbolnăvit!

Hangiul se repezi în genunchi și dădu să-l prindă de mână, dar Afa sări în lături. În lipsă de altceva, hangiul mângâie recunoscător urma lăsată în praf de tălpile oaspetelui.

Mult bine și mulți bani se scurseseră spre el după ce avusese gândul de a-și așeza hanul în pustietate, la limita dintre cele două domenii, căci toți cei care se aventurau spre Dalian preferau să-și adune mai întâi curajul de a traversa munții odihnindu-se între pereți ridicăți de oameni, la fel cum cei care ieșeau cu bine din munți aveau un mare chef să petreacă. Și ce alți pereți mai primitivi puteau cumpăra pentru somn și petrecere decât pe cei ai hanului Poala Muntelui? Acum, hangiul trebuia să pătimească pentru binele primit, căci una dintre binefăcătoarele către care își îndreptase mulțumirile, îl lovise amarnic cu o boală vrăjitoarească de-ale ei. Hangiul își ridică pumnul spre Pădurea Roșie a domeniului Dalian.

— Rana pe care mi-a făcut-o Mama sapă direct spre inima mea, iar eu nu o voi mai duce mult. Usca-i-s-ar carnea pe oase Mamei din Dalian!

— Taci, nu poți fi sigur că a fost o Mamă! șuieră Afa spre hangiul.

— Dar ai spus chiar tu...

— Te-am încercat doar. Am vrut să văd cât de ticălos ești.

— Dar chiar ea a fost, ea!

— Să nu mai spui nimănui ce mi-ai spus mie!

— Afa! Nimeni nu mai fusese la noi de zile bune! Ne-am bucurat atunci când au apărut ea și copiii ei. Am mers

în genunchi cu toții în jurul ei și tot ce și-a dorit a avut: flori, mâncare, liniște, curățenie... Iar ea, ce a făcut ea? Ce curățenie ne-a lăsat ea nouă?! Ne-a distrus!

— Ajunge. Altcineva a mai venit după ea?

— Doar trei bufoni s-au mai nimerit aici, au distrat-o și, ca să-i răsplătească, ea le-a plătit mâncarea și camera pentru o noapte. Bufonii ar fi dormit afară și ar fi păscut larbă, că bani de han nu aveau, și cred că mult mai bine le-ar fi fost...

— Unde sunt toți oamenii ăștia acum?

— Bufonii au pornit spre Târgul de primăvară din domeniul Verduri, iar Mama și cei doi copii ai ei s-au dus pe domeniul lor, duce-s-ar...

— Dintre oamenii tăi a plecat careva de la han?

— Unde să plece, amărății? Unul a plecat dintre cei vii, căci a avut boala la cap... Restul bolnavilor se chinuie pe aici cu ea, unii mai rău, alții mai puțin rău, și doar câțiva dintre ai noștri nu au făcut-o deloc.

— Altcineva e posibil să mai fi luat, în trecere, boala? Nu mă minți, hangiule!

— Nimeni! Mai târziu ați sosit voi. Tu, servitorul tău și câinele cel urât care râde. Atât!

— Și câte zile să fi trecut de când au plecat oaspeții ceilalți de la hanul tău?

— Nouă... zece, cel mult.

Hangiului i se spărgeau bulbuci la nas în timp ce plângea în praf. Fascinat de descoperirea că putea privi direct în soare, Afa se mai uita și la chipul boțit de plâns al hangiului. Îi căutase minciuna într-o ezitare sau exagerare a vocii, în gesturi nepotrivite sau în fixitatea privirii. Chiar dacă-l mâncau și nu-i mai vedeau bine ochii, Afa nu scăpase nici cea mai mică mișcare, cel mai mic fior al hangiului și așa, una peste alta adunate, impresiile sale indicau că omul spunea adevărul.

Cercetă în jur. Nu era nimeni care să fi auzit vorbele lor.

— Ascultă, omule. Din cauza bufonilor ai pățit asta. Se știe că mai bine lingi pe toate părțile un broscoi bubos decât să poțtești pe scaunul tău o împuțiciune de om precum bufonul.

— Cum adică bufonii, Afa? Ei sunt nevinovați...

— Bine. Dacă nu bufonii, atunci locul ăsta a zămislit brusc boala. Așa cred eu și la fel să spui și tu, oricine te-ar mai întreba!

— Bine, bine, locul a născut boala, dar spune tu, om înțelept: cum pot scăpa de urâciune?

— Am să mă gândesc, îi răspunse Afa hangiului. De lăsat așa, nu te pot lăsa.

— Afa! Dacă o întâlnești, salvează-ne! Avem copii! Roag-o să se întoarcă la noi să ne vindece și toată averea mea a ei va fi...

— N-a fost ea, șuieră Afa. Ai uitat deja, minte slabă?!

— Iertare, Afa! Uite, așternuturile voastre le-am spălat eu însumi cu leșie până mi s-a luat pielea de pe mâini. Privește, Afa, privește!

Mai zărind, mai întorcându-și privirea de la degetele roase pe care hangiul i le vântura în dreptul feței, Afa vru să simtă milă. Însă, mai clar decât degetele, îi văzu hangiului gura cu buze pline, de om care iubește să mănânce, să bea și să pupe, iar fremătarea acelor buze ce se rugau pentru iertare îl cutremură din încheieturi. Oare câte guri asemănătoare or fi căscate pe sub hainele bine încheiate și acoperitoare ale hangiului? Cât de aproape de moarte se afla hangiul?

Cu siguranță că boala nu lucra atât de repede, dacă trecuseră zece zile de când se instalase și încă nu pustiise hanul. Oamenii de la han se țineau pe picioare, luptau cu pacostea, spălau și ardeau țesături și nu înțelegeau de ce

se căscau mereu gurile alea în ei. Se simțeau bolnavi sau doar murdari? *Nefericit hangiul, căci va muri cu toți ai săi în chinuri*, gândi Afa despre mortul umblător din fața sa.

Deși nu pornise în căutare de leacuri, răspândind boala prin domeniu, hangiul acceptase și îmbolnăvise oaspeți, ceea ce rămânea de neiertat. Alți nefericiți plecaseră, poate, de la Poala Muntelui cu boala: cei trei bufoni, dacă nu crăpaseră în vreo râpă, o răspândeau deja. Unde or fi ajuns bufonii în zece zile? Târgul de primăvară, dacă încolo se îndreptau, putea însemna sute de oameni infectați.

Dar, lăsând deoparte viitorii bolnavi, cât timp de trăit îi rămânea lui Afa? EL, care atât de repede se îmbolnăvea și atât de îndelungat pătimea de la cea mai mică zgaibă, nu credea să reziste la fel de bine ca ticălosul de hangiu. Clipi des pentru a astâmpăra sfredelul care-i jena tot mai mult vederea. I se păru că celălalt devenise curios în privința clipitului lui.

— Pleacă, pieri de lângă mine! urlă Afa, iar hangiul o luă la goană hohotind.

Așadar, cel mult zece zile...

Pe drum venea un bărbat călare pe un cal alb. Mai mult decât orice pahar de sticlă sau cuțit cu lama de metal, calul anunța o persoană importantă. O împletitură neagră cu ciucuri pe spate și o mandală metalică atârând de căpăstru împodobeau gloriosul animal, arătând plăcerea călărețului de a-și pune în evidență statutul. Lăsând deoparte mila de sine, Afa se pregăti pentru întâlnire. Se îndreptă de spate și strigă după Radu. Străinul continua să se apropie, iar Radu nu se vedea niciunde.

Călărețul era tânăr și-și purta părul prins într-o coadă scurtă în vârful capului. Tatuajul unei mandale ce reprezenta o coadă de păun îi ocupa centrul frunții, în timp ce alte două diagrame întregi, identice, îi acopereau mâinile și se prelungeau în pene verzi pe degete. Purta haine bune de